

pachatel, počíná však znovu dnem tohoto usnesení nebo opatření. Z těchto ustanovení v souvislosti s 2. odstavcem bodu 3 § 204 polic. trest. řádu č. 65.000/1909, podle něhož má apelační úřad zrušiti z úřední povinnosti rozhodnutí nižší stolice, shledá-li, že jest zde důvod vylučující zahájení policejního trestního řízení, plyne, že jest zákonnou povinností úřadu přezkoumávajícího rozsudek nižší stolice, aby přihlížel k tomu, není-li přestupek, o který jde, se zřetelem na cit. ustanovení § 31 zák. čl. XL:1879 promlčen, tedy zejména, neuplynula-li od vydání rozhodnutí v odpor vzatého zákonná lhůta šestiměsíční, aniž bylo v této lhůtě vydáno usnesení nebo opatření policejního trestního soudu směřující pro spáchání trestního činu proti pachatel.

Nss mohl ponechati mimo rámec svých úvah otázku, jaký vliv na promlčení mělo v konkrétním případě vydání rozhodnutí civ. správy Podk. Rusi ze 6. dubna 1926, jež bylo později nss-em pro nepříslušnost úřadu zrušeno, jakož i okolnost, že v intimátu tohoto rozhodnutí byl st-l policejním komisařstvím v Mukačevě vyzván, aby uloženou pokutu v částce 3000 Kč do 15 dnů zaplatil; neboť oba tyto akty byly st-li doručeny dne 12. května 1926 a od této doby nebylo podle spisů proti st-li mimo rozhodnutí, jež je vzato v odpor touto stížností, vydáno žádné jiné usnesení nebo opatření, které by promlčení mohlo přerušiti. Ježto pak nař. rozhodnutí bylo straně doručeno dne 19. září 1928, jest konkrétní věc trestní podle § 31 zák. čl. XL:1879 promlčená.

I když stížnost nesprávně pokládá za rozhodný den 1. červen 1928, jímž jest nař. rozhodnutí datováno, přehlížejíc, že rozsudek jest s účinkem vydán proti pachatel jen tehdy, když mu byl podle předpisů policejního řádu sdělen (srov. nál. Boh. A 6503/27) a i když stížnost má nesprávně za to, že promlčecí lhůta činila v konkrétním případě 1 rok a nikoliv 6 měsíců, nutno ji přec uznati důvodnou, neboť z toho, co bylo uvedeno shora, jest zřejmo, že i v roce předcházejícím 1. červnu 1928 nebylo proti st-li vydáno usnesení nebo opatření, jež by promlčení přestupku kladeného mu za vinu přerušilo. Měl proto úřad podle § 204 policejního trestního řádu z úřední moci rozsudek II. stolice zrušiti. Ne učinil-li tak, porušil zákon, a bylo proto rozhodnouti, jak je shora uvedeno.

Č. 9088.

V y v l a s t n ě n í : Vlastník pozemků, které byly vyvlastněny podle zák. o stav. ruchu č. 44/27, nemá právního nároku na to, aby mu byly v náhradě za vyvlastněné pozemky nahrazeny také útraty právního zastoupení v řízení pozůstalostním.

(Nález ze dne 25. února 1931 č. 7991/29).

P r e j u d i k a t u r a : Boh. A 1809/23.

V ě c : Pozůstalost po Karlu K. v M. proti zemské správě politické v Praze o vyvlastnění pozemků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: O žádosti Albína a Anny Š. v M. z 1. února 1928, aby jim z parcely č. kat. . . . , náležející stěžující si pozůstalosti, byla podle zák. č. 44/27 vyvlastněna část ve výměře 400 m² pro stavbu obytného domku, konáno dne 8. března 1928 komisionelní jednání, při němž advokát Dr. Otto K. z P. jako jeden z přihlášených spoludědiců a zároveň zmocněnec ostatních spoludědiců zemřelého Karla K. vznesl proti vyvlastnění písemně řadu námitek, připojil seznam útrat této své intervence ve výši asi 2.100 Kč a žádal prisouzení jich.

Osp v Jičíně nálezem z 22. března 1928 žádosti uchazečů vyhověla a požadovaný pozemek pro ně vyvlastnila, v odůvodnění pak mimo jiné uvedla, že požadovaná náhrada útrat právního zástupce pozůstalosti Dra. Otto K. se nepřiznává, ježto v zákoně nemá opory. Z nálezů toho odvolala se pozůstalost a vynesší řadu námitek jak proti vyvlastnění samému tak i proti výši stanovené náhrady žádala, aby napadený nález byl změněn případně zrušen a vyvlastnitelům bylo uloženo, aby zaplatili všechny útraty vyvlastňovacího řízení a zejména útraty právního zástupce odvolatelčina podle seznamu přiloženého k tomuto odvolání i podle seznamu předloženého při komisionelním řízení dne 8. března 1928. Nař. rozhodnutím zrušil žal. úřad napadený nález co do výroku o vyvlastnění pro vady řízení, naproti tomu odvolání, pokud se týče náhrady útrat a výloh st-lů, vzniklých jim vyvlastňovacím řízením a právním zastoupením, zamítl — — — — —.

Stížnost do rozhodnutí toho podaná napadá rozhodnutí potud — — , pokud stěžující si pozůstalosti nebyla přiznána náhrada útrat vzešlých jí vyvlastňovacím řízením, zejména též právním zastoupením.

Po té stránce dlužno poukázati na konstantní judikaturu nss-u (srovn. nál. Boh. A 1809/23, 6497/27, 8283/29 a j.), jež důsledně uznává, že bez speciálního pozitivního předpisu nepřisluší stranám v admin. řízení zúčastněným nárok na náhradu nákladů, vzešlých jim tímto řízením, zejména též nákladů právního zastoupení. Takovýto speciální předpis nelze však spatřovati ani v ustanovení § 6 odst. 1 zák. č. 44/27, jež přiznává majiteli vyvlastněného pozemku přiměřenou náhradu, neboť jak z následujících odstavců 2—4 tohoto § je zřejmo, je tu míněna jen náhrada za pozemek samotný a nikoli též za újmy vzešlé majiteli vyvlastňovacím řízením, a stejně nelze předpis takový shledati ani v posledním odst. téhož §, jež mluví pouze o nákladech vyvlastňovacího řízení, t. j. nákladech, jež vzejdou prováděním tohoto řízení úřadu. Tak ostatně vyložil nss již také zcela obdobné ustanovení, obsažené v zákonech o stav. ruchu č. 20/20 a 100/21, ve svém cit. nál. Boh. A 1809/23.

Je proto stížnost i v tomto bodě bezdůvodná a slušelo jí zamítnouti.

Č. 9089.

Horní právo. — Řízení správní: * Žádá-li vlastník objektu, ohroženého dolováním, aby mu báňský úřad dal nahlédnouti do horněpolicejního opatření, jež učinil již dříve bez jeho zakročení,